

[БУРЯ]

[УРИВОК]

ЯВА ДРУГА

Пустий острів; перед домівкою Проспера.
Просперо і Міранда входять.

Міранда

Сли своїм чаром, батечку мій любий,
Ту люту бурю ти збудив, втиши її.
Смолу, здаєсь, і сірку небо рига,
Но море, валом б'ючи аж під хмари,
Гасить огонь. О, я терпіла з ними,
Що мучились он там! Судно прекрасне
І, певно, також в нім живії люди
Розбились в кусні. О, їх крик проник
В глиб серця мого! Всі втонули, всі.
Якби могучим богом я була,
То я б в нутро землі загнала море,
Заким би гарне се судно пожерло
Й його осаду.

Просперо

Не турбуйсь, дитинко.
Не бійсь, потіш своє ласкаве серце:
Нічо не сталось злого.

Міранда

Горе, горе!

Просперо

Нічого злого. Все, що я вчинив,
Вчинив для тебе, доню, серце любе.
Ти ще себе не знаєш і не знаєш,

Хто я й відки, що я більше щось,
Як Просперо, пан вбогої хатини
І твій небільший тато.

М і р а н д а

Більше знати
Я й не бажала досі.

П р о с п е р о

Но пора
Тобі сказати більше. Поможі мні
Сей плащ чарівний зняти з себе. Так.
Ось тут лежи, моя вся сило!

(Знімає плащ.)

Цить!

Утри очиці. Всю тоту пригоду
З судном розбитим, що такого жалю
Ось завдало тобі, я силов чарів своїх
Так осторожно впорядив, що ані
Жива душа,— ні волос з голови
Не спав нікому з тих, що так кричали
І погибали. Сядь ось тут і слухай.

М і р а н д а

Не раз ти зачинав мні повідати,
Хто я, і уривав, а як надармо
Питала я, ти мовив: ще не час.

П р о с п е р о

Аж нині час, ба навіть пильна хвиля.
Тож слухай! Чи пригадуеш ти ще
Собі той час, заким сюди в ту хатку
Прийшли ми? Майже сумніваюсь,— таж
Ти ще тоді й трьох повних літ не мала.

М і р а н д а

А прецінь тямлю.

П р о с п е р о

Що? Яких людей?

Що я зробив, перероблять наново,

Зміняти і строїти на свій лад.
І слуг і служб ключі держав він в своїх
Руках, і легко кожде серце в краю
Зміг настроїти на такії тони,
Яких йому хотілось. Мов повій той,
Он вкрив престіл мій князівський собою
І виссав сік мій.— Но ти не вважаєш.

М і р а н д а

Ох, таточку, вважаю.

П р о с п е р о

Слухай добре.